

4. И подиже Давид и народ који бијаше с њим глас свој, и плакаше докле већ не моглоше плакати.

5. И обје жене Давидове заробиле се, Ахинома из Јерсаела и Авигеја из Ђармида жена Навалова.

6. И Давид беше на муди великој, јер народ говораше да га заслу каменем; јер жалостан беше сав народ, сваки за синовима својим и за кћерима својима; али се Давид охрабри у Господу Богу својем.

7. И рече Давид Авигетару свештенику сину Ахилехову: узми оплећак за мене. И узе Авигетар оплећак за Давида.

8. И упита Давид Господа говорећи: хоћу ли потретиати ту чету? хоћу ли је стигнути? А *Господ* му рече: потретирај, јер ћеш за цијело стигнути и избавићеш.

9. И пође Давид су шест стотина људи што бијашу с њим, и дођоше до потоа Восора; и одаје остане једни.

10. А Давид су четири стотине људи потретира даље, а двије ста људи оста, који сусрете не моглоше приђећи преко потоа Восора.

11. И нађоше једнога Мисирца у потољу, и доведоше га к Давиду, и дадоше му хљеба да једе и воде да пије,

12. И дадоше му груду смокава и два грозда суха. И поједавши опорави се, јер три дана и три ноћи не беше ништа јео ни пије.

13. Тада му рече Давид: чији си ти? и одакле си? А он рече: ја сам родом Мисирац, сауга једнога Амаллика, а господар ме остави, јер се разболех пије три дана.

14. Ударисмо на јужну страну Херетејску и на Јудину и на јужну страну Халевоу, и Сиклаг спалисмо огњем.

15. А Давид му рече: би ли ме могло одвести к тој чети? А он рече: закупи ми се Богом да ме не ћеш погубити ни издати у руке мојему господару, на љу те одвести к тој чети.

16. И одведе га; и глас, они се бијашу раширили по свој земљи оној једући и пијући и веселише се великим плућеном који запалилише из земље Филитејске и из земље Јудине.

17. И Давид их би од вечера до вечера другога дана, те нико не утече,

осим четири стотине младиха, који сједавши на камле побјегоше.

18. И тако избави Давид све што бијашу узели Амалитци, и обје жене своје избави Давид.

19. И ништа не изгубише, ни мало ни велико, ни синове ни кћери, ни што од плућена и од свега што им бијашу узели; све поврати Давид.

20. Такођер узе Давид и остале све овне и волове, које гонели пред својом стоком говораху: ово је плућен Давидов.

21. А кад се врати Давид б е онијем двије ста људи који бјеху сугали те не моглоше ићи за Давидом, и које остави на потоку Восору, изидоше на сурет Давиду и народу који бијаше с њим. И Давид приступивши к народу поздравив их.

22. Тада протворисше сви али и неваљали људи између онијех који су ишли к Давидом, и речекоше: што нису јесу ишли с нама, за то да им не дамо од плућена који избависмо, него свиан жену своју и синове своје нека узму, на нег иду.

23. Али Давид рече: немојте тако чинити, браћо моја, с ондјем што нам је дао Господ који нас је сачувао и дао нам у руке чету која беше изашла на нас.

24. И во ће вас послушати у томе? јер какав је дло ономе који иде у бој така је и ономе који остане код пријатеља, једнако треба да подијеле.

25. Тако би од тога дана у напредак, и то поста уредба и закон у Израљу до данас.

26. И кад дође Давид у Сиклаг, посла од плућена старјешинама Јудинијем, пријатељима својим, говорећи: ево вам дар од плућена непријатеља Господњих.

27. Онима у Ветилу, и онима у Рамоту на југу, и онима у Јагиру,

28. И онима у Аропру, и онима у Сикмоту, и онима у Естемоји,

29. И онима у Рахалу, и онима у градовима Јерамелским, и онима у градовима Кејеским,

30. И онима у Орми, и онима у Хорасану, и онима у Атаху,

31. И онима у Хеврону и по свијем

мјестима у која је долазио Давид с људима својим.

ГЛАВА 31.

А Филитеји се побисе с Израилцима, и побјегоше Израилци побјегоше и гдје погибе Саул и његови синови, оставише градове и побјегоше, те дођоше Филитеји и остале у њима.

8. А сјутрадан дођоше Филитеји да свлаче жртве; и нађоше Саула и три сина његова гдје леже на гори Гелвуји.

9. И одсјеклоше му главу, и скидоше оружје с њега, и послаше у земљу Филитејску на све стране да се објави у кући њиховијех лажнијех богова и по народу.

10. И оставише оружје његово у кући Астаротиној, а тијело његово објесише на зид Ветсански.

11. А чуже становници у Јавису Галадову шта учинише Филитеји од Саула.

12. И подигоше се сви људи храбри, и пшавши сву ноћ скидоше тијело Саулово и тијело синова његовијех са зида Ветсанскога, па се вратише у Јавис, и одаје их свалише.

13. И узеше кости њихове и погребоваше их под дрвеном у Јавису, и постише седам дана.

ДРУГА КЊИГА САМУИЛОВА

КОЈА СЕ ЗОВЕ И ДРУГА КЊИГА О ЦАРЕВИМА.

ГЛАВА 1.

А по смрти Сауловој, кад се Давид врати побивши Амалике, и оста у Сиклагу два дана,

2. Трећег дана, гдје дође један из војске Саулове раздртијех хаљина и главе посуте прахом; и дошав к Давиду паде на земљу и покљони се.

3. И рече му Давид: оа куда идеш? А он му рече: из окола Израилскога утекох.

4. А Давид му рече: шта би? кажи ми. А он рече: народ побјегаше из боја, и многа народа паде и изгибе, погибе и Саул и син му Јонатан.

5. А Давид рече можемо који му донесе глас: како знаш да је погинуо Саул и син му Јонатан?

6. А момак који му донесе глас рече: до вечера за Саулом и за Јонатаном случајно дођох на гору Гелвују, а то се синоћ његовијем и за народом Господ-

Саул наслоило на копље своје, а кола и коњици приближаваху се к њему.

7. А он обазрешви се натраг угледа ме, па ме видну, а ја му рекох: ево ме. 8. А он ми рече: ко си? А ја му рекох: Амалитк сам.

9. А он ми рече: приступи к мени и убиј ме; јер ме обузеше муче, а још је са свијем душом у мени.

10. И приступи к њему и убих га, јер сам знао да не ће остати жив по што паде; и узех вијенац парски који му беше на глави и гривну која му беше на руци, и ево донесох господару својему.

11. Тада Давид зграби хаљине на себи и раздрије их; тако и сви људи који бијашу с њим.

12. И ридаше и плакаше, и постигоше до вечера за Саулом и за Јонатаном случајно дођох на гору Гелвују, а то се синоћ његовијем и за народом Господ-

Бим и за домом Израјилевијем што изгубише од јача.

13. И рече Давид момку који му донесе глас: одакле си? А он рече: ја сам син једнога дошљака Амалица.

14. Рече му Давид: како те није било страх подићи руку своју и убити помазаника Господњег?

15. И дозва Давид једнога нежећу момака својих и рече: ходи, погуби га. А он га удари, те умрије.

16. И рече му Давид: крв твоја на твоју главу; јер твоја уста сведочише на те говорени: ја сам убио помазаника Господњег.

17. Тада Давид нарица овако за Саулом и за Јонатаном сином његовијем, 18. И изговори, да би се учили синови Јудина дјечу, и ето је написао у књизи истинитога:

19. Дино Израјилева! на твојим висинама побједили су; како падосе јунаци?

20. Не казујте у Гаду, и не разглашуйте по улицама Аскалонским, да се не веселе кћери Филитејске и да не играју кћери необрежанјех.

21. Горе Гелвусте! не падала роса ни дожд на вас, и не родило поље за вас; јер је ту бачен штит с јунака, штит Саулов, као да није показан уљем.

22. Без врли побјеђених и без масти од јунака није се враћао лук Јонатанов, нити је мач Саулов домазано на траг празан.

23. Саул и Јонатан, мили и драги за живота, ни на смрти се не раставише; дакши од орлова и јачи од лавова бијаху.

24. Кћери Израјиле! плачите за Саулом, који вас је облачио у смерлет дино, и китио вас златнијем закладима по хаљинама вашим.

25. Како падосе јунаци у боју! Јонатан како погубе на твојим висинама!

26. Као ми је за тобом, брате Јонатане; био си ми мио врло; већа ми је била љубав твоја од љубави женске.

27. Како падосе јунаци, и прошаде орузје убојито!

ГЛАВА 2.

А послеје тога Давид уписа Господа говорени: хоћу ли отићи у који град Јудин? А Господ му рече: отиди. А између сауга Давидовијех.

Давид рече: у који да отидем? Рече: у Хеврон.

2. И Давид отиде онамо су двије жене своје, Ахноомама из Јерасла и Авигејом која прије бјеше жена Навала из Кармила.

3. И људе који бијаху с њим одведи Давид, све с породицама њиховијем, и настанаше се по градовима Хевронским.

4. И дођоше људи од Јуде, и помозаше ондаје Давиду за цара над домом Јудинијем. И јавише Давиду говорени: људи из Јависа Галадова погребосе Сауду.

5. И Давид посла посланике к људима у Јавису Галадову, и рече им: да сте благословени Господу што учинисте милост господару својему, Сауду, и погребосте га.

6. За то да учини Господ нама милост и вјеру; а и ја ћу вам учинити добро, што сте то учинили.

7. И нека вам се узеријете руке и будите храбри; јер Саул господар ваш погуби, а дом Јудин показа мене за цара над собом.

8. Али Авенир син Ниров војвода Саулов узев Исвостеја сина Саулова, и одведе га у Маханајим.

9. И зацари га над Галадом и над Асудом и Јераслом и Јерезом и Венијамином и над свијем Израјилем.

10. Четрдесет година бјеше Исвостеју сину Саудову кад поче царовати над Израјилем, и царова двије године. Само дом Јудин држаше се Давид.

11. А Давид царова у Хеврону над домом Јудинијем седам година и шест мјесеца.

12. По том изиде Авенир син Нирон и сауге Исвостеја сина Саулова из Маханайма у Гавон.

13. Такође и Јован син Серујин и сауге Давидове изидоше и сретоше се с њима код језера Гавонскога, и стадоше једни с једне стране Језера а други с друге стране.

14. Тада рече Авенир Јовану: нека устану момци и нека се проиграју пред нама. И рече Јован: нека устану.

15. И усташе, и изидоше на брво; дванаест од Венијамина са стране Исвостеја сина Саулова; и дванаест између сауга Давидовијех.

скупи сав народ, не бјеше од сауга Давидовијех деветнаест људи и Асаила. 31. Али сауге Давидове побјеше синона Венијаминовијех, људи Авенировијех, три стотине и шездесет људи, који изгубише.

32. А Асаила узеше и погребосе у гробу оца његова који бјеше у Витлејему. И Јован и људи његови изидоше сву ноћ, и освануше у Хеврону.

ГЛАВА 3.

И дуго бјаше рат између дома Саулова и дома Давидова; али Давид све већа јачаше а дом Саулов постајаше све слабији.

2. И Давиду се родише синови у Хеврону: првенца му бјеше Амнон од Ахноома Јерезаљанке;

3. Други бјеше Хидеас од Авигеје жене Навала Кармила; трећи Авесалом син Махе кћери Талмаја цара Гесурскога;

4. Четврти Адонија син Агитин; и пети Севатија син Авиталин;

5. И шести Итрам од Егле жене Давидове. Ти се родише Давиду у Хеврону.

6. И док бјаше рат између дома Саулова и дома Давидова, Авенир брањаше дом Саулов.

7. А Сауд имаше иноклу по имену Ресфу кћер Ајину; и Исвостеј рече Авениру: за што си спавао код инокле оца твојега?

8. И Авенир се разгњевни на ријечи Исвостејеве и рече: јесам ли ја пасја глава, који сада чиним на Јудин милост дому Саула оца твојега и браћи његовој и пријатељима његовијем, и није сам те пустио у руке Давидове, те да нас тражиш на жени зло ради те жене? 9. Тако нека учини Бог Авениру, и тако нека дода, ако не учиним Давиду како му се Господ заклео.

10. Да се пренесе ово царство од дома Саулова, и да се утврди пријесто Давидов над Израјилем и над Јудом, од Дана до Вирсавеје.

11. И он не може више ништа одговорити Авениру, јер га се бојаше.

12. И Авенир посла посланике к Давиду од себе и поручи: чија је земља? И поручи му: учини вјеру са мнош, и сво рука ће моја бити с тобом, да обратиш к теби свега Израјиле.

13. А он одговори: Добро; ја ћу учинити вјеру с тобом; али једно питање од тебе, и то: да не видиш лица мојега ако ми прво не доведеш Михалу кћер Саулову, кад дођеш да видиш лице моје.

14. И посла Давид посланике к Исоставу сину Саулову, и поручи му: дај ми жену моју Михалу, коју испросих за сто овражака филистејских.

15. И Исостав посла те је узео од мужа, од Фалгила, сина Давидова.

16. А муж њезин пође с њом, и једнако плакаше за њом до Ваурима. Тада му рече Авенир: иди, врати се натраг. И он се врати.

17. По том Авенир говори старјешинама Израјљским, и рече им: пређе тражиште Давида да буде цар над нама.

18. Ето сада учините; јер је Господ рекао за Давида говорећи: преко Давида слуте својега избавићу народ свој Израјља из руку филистејских и из руку свијех непријатеља њихових.

19. Тако говори Авенир и синовима Венијаминијем. По том отиђе Авенир и у Хеврон да каже Давиду све што за добро нађе Израјљ и сав дом Венијаминов.

20. И кад дође Авенир к Давиду у Хеврон и с њим двадесет људи, учини Давид говбу Авениру и људима који биђаху с њим.

21. И рече Авенир Давиду: да устанем и идем да скупим к цару господару својему сав народ Израјљев да учине вјеру с тобом, па да царујеш како ти душа жели. И Давид отпусти Авенира да иде с миром.

22. А гле, слуте Давидове враћаху се с Јованом из боја, и тјераху са собом велик плићен; а Авенир већ не бијеше код Давида у Хеврону, јер га отпусти те отиђе с миром.

23. Јован дакле и сва војска што бијеше с њим дођоше онамо; и јавише Јовану говорећи: Авенир син Ниров долазио је к цару, и он га отпусти те отиђе с миром.

24. И Јован отиђе к цару и рече: шта учини? Гле, Авенир је долазио к теби; за што га пусти те отиђе?

25. Позвајеш ли Авенира сина Нирова? Долазио је да те превари, да види куда ходиш и да дозна све шта радиш.

26. По том отишав Јован од Давида, посла људе за Авениром да га врате од студенца Сире; а Давид не знадијаше за то.

27. И кад се врати Авенир у Хеврон, одведе га Јован на стјану под врата као да говори с њим на само; и онда је га удари под ного ребро, те умрије за врата Асаилов брата његова.

28. А кад Давид послате то чу, рече: ја нијесам крив ни царство моје пред Господом до вијeka за врт Авенира сина Нирова.

29. Нека падне на главу Јованову и на сав дом оца његова; и нека дом Јованов не буде никад без човјека болна од течена или губана или који иде о шталу или који падне од мача или који нема хљеба.

30. Тако Јован и Ависај брат његов убише Авенира што он погуби Асаилов брата њихова код Гавнона у боју.

31. И рече Давид Јовану и свему народу који биђаше с њим: раздерите хаљине своје и припаците востријет, и плачите за Авениром. И цар Давид и њашице за нослима.

32. А кад погребеше Авенира у Хеврону, цар подиже глас свој и плака на гробу Авенирову; плака и сав народ.

33. И наричун цар за Авениром рече: умрије ли Авенир како умире безумник?

34. Руке твоје не бише везане, нити ноге твоје у оков оковане; пао си као што се пада од неваљалијех људи. Гле, да још већма плака за њим сав народ.

35. И дође сав народ нудећи Давида да једе што, док још биђаше дан; али се Давид закле и рече: Бог нека ми учини тако, и тако нека дода, ако окусим хљеба или што друго док не зађе сунце.

36. И сав народ чу то, и би им по вољи; што год чинишаше цар, бјеше по вољи свему народу.

37. И позна сав народ и сав Израјљ у онај дан да није било од цара што погуби Авенир син Ниров.

38. И цар рече слугама својим: не знате ли да је војвода и то велики погинуо данас у Израјљу?

39. Али ја сам сада још слаб, ако и јесам помазани цар; а ови људи, синови Серујими, врло су ми силни. Нека

275
књигоносци из ваших руку, и вас исприједити са земље?

12. И заповједи Давид момцима својим, те их погубише, и одсјекше им руке и ноге, и објесише код језера Хевронскога; а главу Исоставеју узеше и погребеше у гробу Авенирову у Хеврону.

ГЛАВА 5.

Тада дођоше сва племена Израјљева к Давиду у Хеврон, и речеше му говорећи: ево, ми смо вост твоја и тијело твоје.

2. И прије, док Саула биђаше цар над нама, ти си одводио и доводио Израјљља; и Господ ти је рекао: ти ћеш пасти народ мој Израјља, и ти ћеш бити вођ Израјљу.

3. Тако дођоше све старјешине Израјљеве к цару у Хеврон, и учини с њима цар Давид вјеру у Хеврону пред Господом; и помазаше Давида за цара над Израјљем.

4. Тридесет година биђаше Давиду кад се зацари, и царова четрдесет година.

5. У Хеврону царова над Јудом седам година и шест мјесеца; а у Јерусалиму царова тридесет и три године над свијем Израјљем и Јудом.

6. А цар отиђе са својим људима у Јерусалим на Јевусеје, који живљаху у оној земљи. И они речеше Давиду говорећи: не ћеш ући овамо док не умеш слијепе и хроме, хотећи казати: не ће ући овамо Давид.

7. Али Давид узе кулу Сион, то је град Давидов.

8. Јер рече Давид у онај дан: ко год побједе Јевусеје и дође до јаза, и до слијепијех и хромијех, па које мрзи душа Давидова, биће својом. За то се каже: слијепи и хроми да не улазе у ову кулу.

9. И сједје Давид у кули, и назва је градом Давидовијем; и погради је Давид у наволоку од Милона и унутра.

10. И Давид једнако напредоваше, јер Господ Бог над војскама бјеше с њим.

11. И Хирам цар Тирски посла по сланике к Давиду, и кедровијех дрва и дрводјеља и каменара, и саградити кулу Давиду.

Господ плати ономе који чини зло према злоћи његовој.

ГЛАВА 4.

А кад чу син Саулов да је погинуо Авенир у Хеврону, клаонуше му руке, и сав се Израјљ смете.

2. А инаше син Саулов двије војводе над четма: једном бјеше име Ваина, а другом бјеше име Рихав, синови Римиона Вирођанина, од синова Венијаминових; јер се и Вирот бројаше Венијамину;

3. А Вирођани биђаху побјегли у Гитајим, гдје је остале као дошљаци до данашњег дана.

4. И инаше Јонатан син Саулов сина Давида кад дође глас о смрти Сауловој и Јонатановој из Језреела, те га узе дадиља његова и побјеже, и кад брзо бјешаше, он паде и охрону; а име му биђаше Мефивостеј.

5. И пођоше синови Римиона Вирођанина, Рихав и Ваина, и дођоше у подне подне.

6. И уђоше у кулу као да узму шпелице, и прободоше га под ного ребро Рихав и Ваина, и побјегоше.

7. Кад уђоше у кулу, он лежаше на постели својој у клицји гдје спаваше, те га прободоше и убише, и одсјекше му главу и узеше је, па отидоше путем прево поља циједу ону ноћ.

8. И донесоше главу Исоставеју Давиду у Хеврон, и речеше цару: ево главо Исоставеја сина Саулова, непријатеља твојега, који је тражио душу твоју; и Господ освети данас цара господара твојега од Саула и сјемена његова.

9. Али Давид одговарајући Рихаву и Ваину брату његову, синовица Римиона Вирођанина, рече им: тако да је жив Господ, који је избавио душу моју из сваке невоље.

10. Кад онота који ми јави говорећи: гле, погуби Саула, и мишљах да ће ми јавити добре гласе, узхватих и убих у Сиклаг, и то му би од мене дар за гласе његове.

11. А како ли људе безбожне, који убише човјека правца, у кући његовој, па постели његовој; не ћу ли исеати кулу Давиду.

12. И разумје Давид да га је Господ утврдио за цара над Израјилем, и да је узвицо царство његово ради народа својета Израјила.

13. И узв Давид још иноча и жена из Јерусалима, по што дође из Хеврона; и роди се Давиду још синова и кћери.

14. И ово су имена онјих који му се родиле у Јерусалиму: Самуја и Сован и Натан и Соломон.

15. И Јевар и Елисуја и Невег и Јаџија.

16. И Елисама и Елијада и Елифеат.

17. А Филитеји чувши да су поминали Давида за цара над Израјилем, изидоше сви Филитеји да граже Давида; а Давид чувши то, отиде у кулу.

18. И Филитеји дошавши раширине се по долини Раџајској.

19. Тада Давид уписа Господу говорећи: хоћу ли ишаћи на Филитеје? хоћеш ли их дати у моје руке? А Господ рече Давиду: ишаћи; доиста ћу дати Филитеје у твоје руке.

20. Тада Давид дође у Вал-Ферасим, и поби их ондје, и рече: продрије Господ непријатеље моје преда мном као вода додире. Од тада се прозва оно мјесто Вал-Ферасим.

21. И оставиле ондје лажне богове своје; а Давид и људи његови однесоше их.

22. И опет на ново дођоше Филитеји, и раширине се у долини Раџајској.

23. И Давид уписа Господа, који рече: не иди пред њих, него им заћи за леђа, па удари на њих према дуодинама.

24. Па кад чујеш да зашупшти по врховима од дудова, онда се крени, јер ће онда ноћи Господ пред тобом да побједе војску Филитејску.

25. И Давид учини тако како му заповједи Господ, и поби Филитеје од Гаваје до Гесера.

ГЛАВА 6.

Послије скуци опет Давид све људе изабране из Израјила, тридесет тисућа.

2. Па се подиже Давид и сав народ што бијаше с њим, и отиде из Вале Јудине да пренесе отуда ковчег Божиј, код којета се правиле име, име Господа над војскама, који сједи на херувимима.

3. И метнуше ковчег Божиј на нова кола, и повезоше га из куће Авинадавове, која бијаше на бруду; а Уз и Ахио синови Авинадавови управљаху новинама колама.

4. И одвезоше ковчег Божиј из куће Авинадавове, која бијаше пред ковчегом.

5. А Давид и сав дом Израјилев удаграху пред Господом у свакојаке спратуре, у бубне, у свирале, и у кимвале.

6. А кад дођоше до гима Нахонова, Уза се малих за ковчег Божиј и прихвати га, јер волони потегоше на спратуре.

7. И Господ се разљези на Узу, и удари га Бог ондје за ту ненажњу, те ударије ондје код ковчета Божијета.

8. И ожалошти се Давид што Господ туби Узу. За то се прозва оно мјесто Фарес-Уза до данас.

9. И уписа се Давид од Господа у онај дан, и рече: како ће доћи к мени ковчег Господњи?

10. И не хте Давид одвести ковчета Господњета к себи у град Давидов; него га склони Давид у кућу Овида-Едома Гетејина.

11. И оста ковчег Господњи у кући Овида-Едома Гетејина три мјесеца, и благослови Господ Овида-Едома и сав дом његов.

12. И јавише цару Давиду говорети: Господ благослови дом Овида-Едомов и све што има ради ковчета Божијета. Тада отиде Давид, и пренесе ковчег Божиј из куће Овида-Едомове у град Давидов с весељем.

13. И кад они који пошаху ковчег Господњи поступише шест корака, пренесе на жртву вола и дебели овна.

14. И Давид играше из све снаге пред Господом, и бјеше огрунут олањком ланенијем.

15. Тако Давид и сав дом Израјилев пошаху ковчег Господњи подвигујући и трубећи у трубе.

16. А кад ковчег Господњи улазаше у град Давидов, Михала кћи Саулова гледајући с прозора виде цара Давида да гаје скаче и игра пред Господом, и подругну му се у срцу својем.

17. А кад додосе ковчег Господњи, намјестиле га на негово мјесто у шатору који му разаше Давид. И при-

несе Давид жртве паљенице и жртве захвалне пред Господом.

18. По том принесавши Давид жртве паљенице и жртве захвалне благослови народ у име Господа над војскама.

19. И разваде међу сав народ, међу женама, свакоме по један хљеб и ковад меса и жбан вина. По том отиде народ, свако својој кући.

20. И Давид се врати да благослови народ, а Михала кћи Саулова изиде на сусрет Давиду, и рече: како је славан био данас цар Израјилев, кад се данас отеривао пред слушањима слуга својих, као што се отеривају инакви људи!

21. А Давид рече Михали: пред Господом, који ме је изабрао преко оца твојета и преко света дома његова, те ми заповједио да будем вођу народу Господњему, Израјилу, играо сам, и играћу пред Господом.

22. И још ћу се већма понизити, и још ћу мањи себи бити; и опет ћу бити славан пред слушањима, за које говорим.

23. И Михала кћи Саулова не има порода до смрти своје.

ГЛАВА 7.

А кад цар сјеђаше код куће своје, и Господ му даде мир свуда у наоколо од свјех непријатеља његовијех.

2. Рече цар Натану пророку: види, ја стојим у кући од кедрова дрвета, а ковчег Божиј стоји под завјезама.

3. А Натан рече цару: што ти је год у срцу, иди, чини, јер је Господ с тобом.

4. Али ону ноћ дође рјеч Господња к Натану говорети:

5. Иди и реци слави мојему Давиду: овако вели Господ: ти ли ћеш ми начинити кућу да у њој наставам?

6. Кад нијесам наставао у кући од кедрова дрвета, него сам ходио у шатору и у наслоу.

7. Кад сам год ходио са свијем синовима Израјилевим, јесам ли једну рјеч рекао коме од судија Израјилевих, којима заповиједих да пасу народ мој Израјила, и казано: за што ми не начините куће од кедрова?

8. И ја сам ходио у шатору и у наслоу, а сада ћу живи у кући од кедрова дрвета, а ти ћу бити мој народ, и ја ћу бити твој отац, и он ће ми бити син; ако учини што зло, караћу га пругом људским и ударцима синова твојих.

9. Али милост моја не ће се углобити од њета као што сам је углобио од Саула, којета углобих испред тебе.

10. Него ће тврда бити дом твој и царство твоје до вијека пред тобом, и јерство ће твоје стајати до вијека.

11. По свијем овим рјечима и по овој овој утвари каза Натан Давиду.

12. Тада дође цар Давид и стаде пред Господом, и рече: ко сам ја, Господе, и шта је мој дом, те си ме довео додје?

13. Па и то ти се још чини мало, Господе, Господе, него си говорио и за дом славе својета на дуго времена. Је ли то закон човјечи, Господе, Господе!

14. Али шта ће јоште Давид да ти говори? та ти знаш славу својета, Господе, Господе!

15. Ради рјечи своје и по срцу својему учинио си све ове велике ствари, обзнајујући их слави својој.

16. За то си велик, Господе Боже, нема такога какав си ти; и нема Бога

8. Овако даде речи Давиду славу мојему: овако вели Господ над војскама: ја те узех од тора, од оваца, да будеш вођу народу мојему, Израјилу.

9. И бјех с тобом куда си год ходио, и истрајебих све непријатеље твоје испред тебе, и стехох ти име велико, као што је име великих људи који су на земљи.

10. И одредићу мјесто народу својему Израјилу, и посадићу га, те ће наставати у свом мјесту, и не ће се више претресати, нити ће их више мучити неправедници као прије.

11. И од онога дана кад поставих судије над народом својим Израјилем; и смирићу те од свјех непријатеља твојих. Јоште ти јавља Господ да ће ти Господ начинити кућу.

12. Кад се наврше дани твоји, и починеш код отаца својих, подигнућу сједе твоје након тебе, које ће ишаћи из утробе твоје, и утврдићу царство његово.

13. Он ће сазидати дом имену мојему, и утврдићу пријесто царства његова до вијека.

14. Ја ћу му бити отац, и он ће ми бити син; ако учини што зло, караћу га пругом људским и ударцима синова твојих.

15. Али милост моја не ће се углобити од њета као што сам је углобио од Саула, којета углобих испред тебе.

16. Него ће тврда бити дом твој и царство твоје до вијека пред тобом, и јерство ће твоје стајати до вијека.

17. По свијем овим рјечима и по овој овој утвари каза Натан Давиду.

18. Тада дође цар Давид и стаде пред Господом, и рече: ко сам ја, Господе, и шта је мој дом, те си ме довео додје?

19. Па и то ти се још чини мало, Господе, Господе, него си говорио и за дом славе својета на дуго времена. Је ли то закон човјечи, Господе, Господе!

20. Али шта ће јоште Давид да ти говори? та ти знаш славу својета, Господе, Господе!

21. Ради рјечи своје и по срцу својему учинио си све ове велике ствари, обзнајујући их слави својој.

22. За то си велик, Господе Боже, нема такога какав си ти; и нема Бога

осли тебе, по свему што чусмо својим ушима.

23. Јер који је народ на земљи као твој народ Израваљ? којег је ради Бог ишао да га искупи да му буде народ и да стече себи име и да вам учини нелика и страна дјела у земљи твојој, пред народом твојим, који си испунио себи из Мисира, од народа и богова виховијех.

24. Јер си утврдио себи народ свој Израваља да ти буде народ до вјеква; а ти си им, Господе, Бог.

25. И тако, Господе Боже, ријеч коју си обречао слуги својој и дому негову, потврди за свагда, и учини вако си речево.

26. Нека се велича име твоје до вјеква, да се говори: Господ је над војскама Бог над Израваљем; и дом слуге твојега Давида нека стоји тврдо пред тобом.

27. Јер си ти, Господе над војскама, Боже Израваљев, јавио слуги својој говорени: дом ћу сазијати теби. За то слуга твој нађе у срцу својем да ти се помоли овом молитвом.

28. Тако, Господе, Господе, ти си Бог, и ријечи су твоје истина; ти си ово добро обречао слуги својој.

29. Буди дакле вољан и благослови дом слуге твојега да буде до вјеква пред тобом; јер си ти, Господе, рекао, и твојим ће благословом бити благословен дом слуге твојега до вјеква.

ГЛАВА 8.

Послије тога разби Давид Филлистее, и покори их, и узе Давид Метег-Аму из руке Филлистейских.

2. Разби и Моавце, и измјери их ужем поваљавши их по земљи, и измјери их два ужа да се погубе а једно узе да се оставе у животу. И Моавци посташе слуге Давидове, и плаћаху му данак.

3. Давид разби и Адад-Езера сина Реовна цара Совскога, изашав да рашири власт своју до ријеке Ефрата.

4. И зароби их Давид тисућу и седам стотина коњика и двадесет тисућа црешава, и подрза Давид жале свијем коњима колесним, само остави за сто кола.

5. А бијаху дошли Сирци из Дамаска у помоћ Адад-Езеру цару Совском,

и Давид побі двадесет и двије тисуће Сираца.

6. И намјести Давид војску у Сирцији што је под Дамаском, и Сирци посташе слуге Давидове плаћајући му данак. И Господ чуваше Давида куда год иђаше.

7. И Давид узе златне литинове које имаху слуге Адад-Езерове, и донесе их у Јерусалим.

8. И из Ветаква и из Виротаја градова Адад-Езеровијех однесе цар Давид сину мјед.

9. А кад чу Тоја цар Ематски да је Давид побіо сву војску Адад-Езерову, 10. Посла Тоја Јорана сина својега в цару Давиду да га поздравни и да му честита што је војевао на Адад-Езера и убико га; јер Тоја имаше рат с Адад-Езером; и донесе Јоран заклада златнијех и сребрнијех и мједенијех.

11. Па и то цар Давид посвети Господу са сребром и златом што бјеше посветио од свијех народа које покори, 12. Од Сираца и од Моавца и од синова Амоновијех и од Филлистеза и од Амалнеца, и од паицева Адад-Езера сина Реовна цара Совскога.

13. И Давид стече име над се враги побив Сирце, осамнаест тисућа, у славној долини.

14. И намјести војску по Идугеји, по свој Идугеји намјести војску, и сви Едомци посташе слуге Давидове. И Господ чуваше Давида куда год иђаше.

15. Тако царова Давид над свијем Израваљем, судџи и дајући правду свему народу својој.

16. И Јован син Серујин бјеше над војском; а Јосафат син Ахилаудов наметар; 17. А Садов син Ахитовов и Ахилелех син Авитатаров снештеници; а Се-раја писар;

18. А Венаја син Јодајев бјеше над Херетейима и Фелетейима; а синови Давидови кнезови.

ГЛАВА 9.

И рече Давид: има ли јоште ко да је остао од дома Саулова? да му учиним милост ради Јонатана.

2. А бјаше један слуга дома Саулова, по имену Сива; и доваше га в Давиду. И рече му цар: јеси ли ти Сива? А он рече: ја сам, слуга твој.

3. А цар рече: има ли јоште ко од дома Саулова да му учиним милост Божју? А Сива рече цару: још има син Јонатанов, хром на ногу.

4. И рече му цар: гдје је? А Сива рече цару: ено га у дому Махирова сина Амидова у Додевару.

5. Тада посла цар Давид да га доведу из Додевара из дома Махирова сина Амидова.

6. А кад дође в Давиду Меовиостеј син Јонатана сина Саулова, паде на лице своје и поклони се. А Давид рече: Меовиостеју! А он рече: ено слуге твојега.

7. А Давид му рече: не бој се; јер ћу ти учинити милост Јонатана ради оца твојега, дају ти напрат све њиве Саула оца твојега; а ти ћеш свагда јести за мојим столом.

8. А он се поклати и рече: ко сам ја слуга твој, те си погледао на мртваг иса као што сам ја?

9. И цар дозва Сиву слугу Саулова, и рече му: што је год било Саулово и света дома његова, дао сам сину твојегу господара.

10. Ради му дакле земљу ти и синови твоји и слуге твоје, и доноси да син господара твојега има хљеба да једе; али Меовиостеј син господара твојега јешће свагда за мојим столом. Сива пак имаше петнаест синова и двадесет слуга.

11. И рече Сива цару: како је цар господар мој заповједно слуги својој, све ће чинити слуга твој. Али Меовиостеј, рече цар, јешће за мојим столом као царски син.

12. А Меовиостеј имаше малога сина, којему име бјеше Миха; а сви који живљаху у дому Сивину бијаху слуге Меовиостејеве.

13. А Меовиостеј сјеђаше у Јерусалиму, јер свагда јеђаше за царевим столом, а бјеше хром на обје ноге.

ГЛАВА 10.

А послије тога умрије цар синова Амоновијех, и зацари се Агун син његов на његово мјесто.

2. И рече Давид: да учиним милост Агуну сину Насову, као што је отац његов мени учинио милост. И посла

Давид да га поједи за оцем преко слуга својих. И добоше слуге Давидове у земљу синова Амоновијех.

3. А кнезови синова Амоновијех речеше Агуну господару својој: мислиш ли да Давид за то послао људе да те појеше, што је рад учинити част оцу твојој? а није за то послао Давид в теби слуге своје да промотри град и уходи, па последи да га раскома?

4. Тада Агун ухвати слуге Давидове, и обрија им браде до пода, и одсјече им хаљине по поле, до задњице, и оправи их напрат.

5. А кад то јавише Давиду, он посла пред њих, јер људи бијаху гдно оспрамошени, и поручи им цар: сједите у Јерихону докле вам нарасте брада, па онда дођите напрат.

6. Тада синови Амонови видећи гдје се оспрамоше с Давидом, послаше синове Амонови, те најмише Сираца од Вет-Реова и Сираца од Сове двадесет тисућа прешака, и у цара од Махе тисућу људи, и од Истога дванаест тисућа људи.

7. А Давид кад то чу, посла Јоава са свом храбрим војском својом.

8. И изидоше синови Амонови, и ур-сташе се пред вратима, а Сирци из Сове и из Реова и људи из Истога и из Махе бијаху за себе у пољу.

9. И Јоав видећи намјештену војску према себи спријед и озад, узе одобра-не из све војске Израваљске, и намјести их према Сирцима.

10. А остали народ предаде Ависају брату својој да их намјести према синовима Амоновијем.

11. И рече: ако Сирци буду јачи од мене, доћи ми у помоћ; ако ли синови Амонови буду јачи од тебе, ја ћу доћи теби у помоћ.

12. Буди храбар, и држимо се храбро за свој народ и за градове Бога својега; а Господ нека учини што му је по вољи.

13. Тада Јован и народ који бјеше с њим прамакоше се да ударе на Сирце, али они побјегоше испред њега.

14. А синови Амонови видећи гдје побјегоше Сирци, побјегоше и они испред Ависаја, и убоше у свој град. И врати се Јован од синова Амоновијех, и дође у Јерусалим.

могу ли га повратити? ја ћу отићи к њему, али он не ће се вратити к мени.

24. По том Давид угуши Вигсавеу жену своју, и отиде к њој, и леже с њом. И она роди сина, којему нађе име Соломун. И мио бјеше Господу.

25. И посла Натана пророка, те му нађе име Једаидја, ради Господа.

26. А Јован биђући Раву синова Амонујех, узе царски град.

27. И посла посланике к Давиду, и рече: бих Рава, и узех град на води.

28. Нето сада скупи остали народ, и стани у обок према граду, и узми га, да га не бих ја узео и моје се име споминало на њему.

29. И Давид скунив сав народ отиде на Рава, и удари на њу, и узе је.

30. И узе цару њихову с главе круну, у којој бјеше галапат злата, с драгим камењем, и метнуше је на главу Давиду, и однесе из града плаћен врло велик.

31. А народ који бијаше у њему изведе и метну их под пилае и под бране гвоздене и под сџенре гвоздене, и сав гна их у леђа гдје се олеке цеху. И тако учини свијем градовима синова Амонујех. По том се врати Давид са свијем народом у Јерусалим.

ГЛАВА 13.

А по том се догоди: Авесалом син Давидов имаше лиђепу сестру по имени Тамиру, и замилдова је Аммон син Давидов.

2. И тужаше Аммон тако да се разболе ради Тамаре сестре своје; јер бјеше дјевојка, те се Амному чинваше тешко да јој учини што.

3. А имаше Аммон пријатеља, којега му име бјеше Јонадав син Саме брата Давидова; и Јонадав бјеше врло домишљат.

4. И рече му: што се тако сушних царев сине, од дана на дан? не би ли ми казао? А Аммон му рече: дубим Тамару сестру Авесалома брата својега. Тада му рече Јонадав: лези у постељу своју, и учини се болестан; па кад дође отац твој да те види, ти му речи: нех дође Тамара сестра моја да ме нахрани, и да зготови пред мој

јим очима јело да гледам, и из њезине руке да једем.

6. И Аммон леже и учини се болестан; и кад дође цар да га види, рече Аммон цару: нека дође Тамара сестра моја и зготови преда мном два јелца да једем из њезине руке.

7. Тада Давид посла к Тамари кући, и поручи јој: иди у кућу брата својега Амнона и зготови му јело.

8. И Тамара отиде у кућу брата својега Амнона, а он лежаше; и узе брашна и замјеси и зготови јело пред њим и скуха.

9. По том узе тавницу и иврочи преда њ; али Аммон не хтје јести, него рече: кажите нека изиђу сви који су код мене. И изидоше сви.

10. Тада рече Аммон Тамари: донеси то јело у клијет да једем из твоје руке. И Тамара узе јело што бјеше зготовила, и донесе Амному брату својему у клијет.

11. А кад му пружи да једе, он је ухвати и рече јој: ходи, лези са мном, сестро моја!

12. А она му рече: не, брате, немој ме осрамотити, јер се тако не радио у Израелу, не чини тога безумља.

13. Куда бих ја са срамотом својом? а ти би био као који од најгорих људи у Израелу. Нето говори цару; он ме не ће теби одрећи.

14. Али је он не хтје послушати, него савладавши је осрамоти је и облеза је.

15. А последије омрзе на њу Аммон жена, те мржња којом мржаше на њу бјеше већа од љубави којом је прије љубљаше. И рече јој Аммон: устани, одлази.

16. А она му рече: то ће бити веће зло од онога које си ми учинио што ме гураш. Али је он не хтје послушати.

17. Нето викну момка који га слушаоше, и рече му: води ову од мене на поље, и заклучај врата за њом.

18. А она имаше на себи шарену хаљину, јер таке хаљине ношашу царске кћери док су дјевојке. И салта његов изведе је на поље, и заклуча за њом врата.

19. Тада Тамара пошу се пепелом по глави и раздрије шарену хаљину коју

имаше на себи, и метну руку своју на главу, и отиде вичући.

20. А брат њезин Авесалом рече јој: да није Аммон брат твој био с тобом? али, сестро моја, ћути, брат ти је, не мисли о том. И тако оста Тамара осамљена у кући брата својега Авесалома.

21. И цар Давид чуши све ово разгвеше се врло.

22. Авесалом пак не говораше с Амном ни ружно ни лијено; јер Авесалом мржаше на Амнона што му осрамоти сестру Тамару.

23. А последије двије године кад се стразијаку опце Авесаломове у Вад-Асору, који је код Јефрема, он позва све синове цареве.

24. И дође Авесалом к цару и рече му: ево, сад се стригу овце салузи твојему; неха пође цар и салуге његове салугот својим.

25. Али цар рече Авесалому: немој, сине, немој да идемо сви, да ти не буопет не хтје ићи, него га благослови.

26. А Авесалом рече: кад ти не ћеш, а оно неха иде с нама Аммон брат мој.

А цар му рече: што да иде с тобом? 27. Али навала Авесалом на њ, те пусти с њим Амнона и све синове царске.

28. Тада Авесалом заповједи момцима својим говорети: пазите, кад се срце Амному развесели од вина, и ја вам речех: убијте Амнона; тада га убијте; не бојте се, јер вам ја заповиједам, будите слободни и храбри.

29. И учинише с Амном салуге Авесаломове како им заповједи Авесалом. Тада усташе сви синови царени и појашаше сваке своју мазгу и побјегоше.

30. А докле још бијашу на путу, дође глас Давиду да је Авесалом побио све синове цареве, да није остао од њих ни један.

31. Тада уставши цар раздрије хаљине своје, и лезе на земљу, и све салуге његове које стајашу око њега раздријаше хаљине своје.

32. А Јонадав син Саме брата Давидова проговори и рече: нека не говори господар мој да су побили сну изведе је на поље, и заклуча за њом врата. 19. Тада Тамара пошу се пепелом по глави и раздрије шарену хаљину коју

умио од онога дана кад Аммон осрамоти Тамару сестру његову.

33. Нека дакле цар господар мој не мисли о том у срцу својем говорети: сви синови царени погибоше; јер је само Аммон погинуо.

34. А Авесалом побјеже. А момак на стражи подиже очи своје и угледа, а то многу народа иде к њему покрај горе. Нови царени; као што је казао салуга твој, тако је било.

35. И Јонадав рече цару: ево иду синови царени; као што је казао салуга твој, тако је било.

36. И кад изрече, а то синови царени дођоше, и подиговши глас свој плакаше; а и цар и све салуге његове плакаше врло.

37. Авесалом пак побјеже и отиде к Тамару сину Амидулову цару Гесуровом. А Давид плакаше за сином својим сваки дан.

38. А кад Авесалом утече и дође у Гесур, оста ондје три године.

39. По том зажеље цар Давид отићи к Авесалому, јер се угуши за Амном што погуби.

ГЛАВА 14.

А Јован син Серујин опази да се срце цареве обратило к Авесалому.

2. И посла Јован у Текују те дозна од туђа жену лукаву, па јој рече: учини се као да си у жалости, и обуди жалосне хаљине, и немој се намазвати жади за мртвијем.

3. И отиди к цару, и говори му тако и тако. И научи је Јован шта ће говорити.

4. И кад отиде жена Текујанка к цару да говори, паде ничице на земљу и поклони се, и рече: помагај, царе!

5. А цар јој рече: што ти је? А она рече: удовица сам, умрбо ми је муж.

6. А имаше салугиња твоја два сина, па се свадише у пољу, а не бјеше никога да их развади, те један удари другога и уби га.

7. И гле, сав дом уста на салугињу твоју говорети: дај тога што је убио брата својега да га погубимо за душу брата његова, којег је убио, и да истрајемо нашљедника; и тако хоче да угасе исеру која ми је остала, да не оставе имена мужу мојему ни остатка на земљи.

8. А цар рече жени: иди кући својој, а ја ћу наредити за те.

9. А жена Текујанка рече цару: цару господару! нека на ме и на дом оца мојега падне кривица, а цар и његов пријестол нека је прав.

10. А цар рече: ко узговори на те, доведи га к мени, и не ће те се више догађати.

11. А она рече: нека се опомене цар Господа Бога својега, да се не умноже осветници који убијају, и да не убију сина мојега. А он рече: тако жив био Господ, ни једна длака с твојега сина не ће пасти на земљу.

12. А жена рече: да каже слушница твоя нешто цару господару. А он рече: говори.

13. А жена рече: а за што си нами-слало таку ствар народу Божијему? јер цар као да је крив говорије тако, јер не ће цар да дозволе натраг отога кога је одагнао.

14. Јер хеко донста помријети, и јесмо као вода која се просне на земљу и више се не може скупити; јер му Бог није узео живота, него је научио да одагнати не остане одагнан од њега.

15. И тако дођох да кажем ово цару господару својему, јер ме народ уплаши; за то рече слушница твоя: да нити цар што слушница његова каже.

16. Јер ће цар услинити и избавити слушницу своју из руке онога који хоће да истреби мене и сина мојега из нашљедства Божијега.

17. И слушница твоя рече: ријеч цара господара мојега биће ми утјехом, јер је цар господар мој као анђео Божиј, те слуша и добро и зло, и Господ ће Бог твој бити с тобом.

18. А цар одговори и рече жени: немој тајати од мене што ћу те питати. А жена рече: нека говори цар господару мој.

19. Тада цар рече: да није Јоавов посао у свему томе што чиниш? А жена одговори и рече: тако да је жива душа твоя, цару господару, не може се ни на десно ни на лијеву од света што каза цар господар мој; јер слуга твоя Јоав заповједио ми је и научно слушати твоју све оно да говорим.

20. Слуга је твој Јоав учинио, те сам

овако извида бесједу своју; али је господар мој мудар као анђео Божиј, те зна све што бива на земљи.

21. Тада рече цар Јоаву: ево, ти си учинио то, иди, доведи натраг дијете Авесалома.

22. Тада паде Јоав лицем на земљу, и поклони се и благослови цара, и рече Јоав: данас види слуга твој да сам нашао милост пред тобом, цару господару, кад је цар учинио што му слуга његов рече.

23. По том се подиже Јоав и отиде у Гесур, и доведе натраг у Јерусалим Авесалома.

24. И цар рече: нека иде својој кући, а лица мојега да не види. И отиде Авесалом својој кући, и не виде лице царева.

25. А не бјеше човјека тако лијена као Авесалом у свем Израилу, да га тако хвале; од пете до грјемена не бјеше на њему мане.

26. И кад би стригао главу (а имаше обичај сваке године стрићи је, јер му бјаше тешко, мјерио би косу с главе своје, и биваше је двије ста сикала царском мјером).

27. И родише се Авесалому три сина и једна кћи, којој бјаше име Тамара, и она бјаше лијена.

28. И Авесалом оста цијеле двије године у Јерусалиму, а лица царева не виде.

29. Тада посла Авесалом по Јоава да га пошље к цару, али он не хтје доћи, али он не хтје доћи.

30. Тада рече слугама својим: видите ли њиву Јоавову поред моје? На њој је јечам; идите и упалите је. И упалише слуге Авесаломове ону њиву.

31. Тада се подиже Јоав, и дође к Авесалому у кућу, и рече му: за што слуге твоје упалише моју њиву?

32. Авесалом рече Јоаву: ето слао сам к теби говорије: ходи овамо да те пошљем к цару да му кажеш: за што сам дошао из Гесура? Боље би било да сам још ондаје. За то да видим лице цареве; ако ли има кака кривица на мени, нека ме погуби.

33. И отиде Јоав к цару, и каза му. И дозва Авесалома, а он дошавши

к цару поклони се лицем до земље пред царем, и цар цјелова Авесалома.

ГЛАВА 15.

А последи тога набави себи Авесалом коња и коња и педесет људи, који трачу пред њим.

2. И устајаше рано Авесалом, и стајаше крај пута код врата; и ко год њимаше парницу и иђаше цару на суд, Авесалом га дозиваше к себи и говорише: из кога си града? А кад би онај одговорио: слуга је твој из тога и тога племена Израилјева.

3. Тада би му рекао Авесалом: видни, твоја је ствар добра и праведна, али те нека ко саслушати код цара.

4. Још говораше Авесалом: кад бих ја био постављен да судим у земљи! да сваки к мени долази који има поса на суду, ја бих му дао правду се 5. И кад би му ко приступио да му се поклони, он би пружио руку своју, те би га узхватио и пољубио.

6. Тако чиваше Авесалом са сваким Израилјем, који долажаше на суд к цару; и Авесалом примамљиваше срца људи Израилјева.

7. А кад прође четрдесет година, рече Авесалом цару: да отидем у Хеврон да извршим завет свој који сам зајехтовао Господу.

8. Јер кад сјеђах у Гесуру у Сирији, учини завет слуга твој рекавши: ако ме Господ одведе натраг у Јерусалим, послужићу Господу.

9. А цар му рече: иди с миром. И он се подиже и отиде у Хеврон.

10. И разваса Авесалом по свијем племенима Израилјевијем уходе поручишца: кад чујете трубе да загрубе, релите: зацари се Авесалом у Хеврону.

11. А с Авесаломом отиде двије ста људи из Јерусалима позванијех; али отидоше у престоли својој не знајући ништа.

12. А Авесалом посла и по Ахитофева да Гилованина, свјетелика Давидова, да дође из града својега Гилова, кад припошаше жртве. И буну поста јавка, и народ се све више стјепаше к Авесалому.

13. Тада дође гласник к Давиду и рече: срце Израилјевиј приста за Авесаломом.

14. А Давид рече свијем слугама својим које бјаху с њим у Јерусалиму: устајте, да бржимо; иначе не ћемо да не похита он и не стигне нас и обори на нас зао, и града не озрене под њах.

15. А слуге цареве рекоше цару: што је год воља цару господару нашему, ево слуга твојих.

16. И отиде цар цјенишце и сав дом његов; само десет жена ивоча остави цар да му чувају кућу.

17. И кад отиде цар и сав народ цјенишце, уставаше се на једном мјесту подалеко.

18. А све слуге његове иђаху уза њ, и сви Херетеји и сви Фелетеји; и сви Гетеји, шест стотина људи, који бјаху дошли цјешке из Гага, иђаху пред царем.

19. И рече цар Итају Гетејину: што и ти идеш с нама? Врати се и остани код цара, јер си странац и опет ћеш отићи у своје мјесту.

20. Јуче си дошао, па зар данас да те крешем да се потучаш с нама? Ја ћу ићи куда могу, а ти се врати и одведи натраг браћу своју. Нека милост и вјера буде с тобом.

21. А Итај одговори цару и рече: тако жив да је Господ и тако да је жив цар господар мој, гдје буде цар господар мој, било на смрт или на живот, ондаје ће бити и слуга твој.

22. Тада рече Давид Итају: а ти ходи. И тако пође Итај Гетејин са свијем људима својим и свом дјецом што бјаху с њим.

23. И сва земља плаваше иза гласа и сав народ прелажаше. И тако цар приђе преко потоца Кедрона, и сав народ приђе кдућем к цјениши.

24. А гле и Садох бјаше ондаје и сви Левити с њим носећи ковчег зајета Божијега; и слустише ковчег Божиј, и свијаше из града.

25. И рече цар Садоху: носи ковчег Божиј натраг у град; ако нађем милост пред Господом, он ће ме довести натраг, и даће ми да опет видим њега и дом његов.

26. Ако ли овако рече: нијеси ми мио;

ено ме, нека учини са мном што му буде воља.

27. Још рече цар Садоку свештенику: нијеси ли ти видјелац? врати се у град с миром, и Ахимас син твој и Јонатан син Авигатаров, два сина ваша с вама.

28. Видите, ја ћу се забавити у пољу у пустињи докле не дође од вас гласник да ми јави.

29. И тако Садок и Авигатар одне-соше ковчег Божиј напрат у Јерусалим, и остане ондаје.

30. А Давид иђаше уз гору Маслинску, и идући плаваше, и покривене главе и бос иђаше; тако и сав народ, који бјеше с њим, сваки покривене главе иђаше, и идући плакаше.

31. Тада јавише Давиду и рекосе му: Ахитоел је међу онима који се побу-нише с Авесаломом. А Давид рече: раз-биј намјеру Ахитоелову, Господе!

32. И кад Давид дође наврх горе, где се иђаше поклонити Богу, гле, срете га Хусаж Архијанин раздрте ха-љане и главе постуге прахом.

33. И рече му Давид: ако пођеш са мном бићеш ми на теготу.

34. Али да се вратиш у град и речеш Авесалому: бићу твој слуга, царе! био сам дучо слуга твоје оцу, а сада ћу тако бити теби слуга; разобићеш ми намјеру Ахитоелову.

35. И свештеници Садок и Авигатар из куће цареве, дозважи Садоку и Авигатару свештеницима.

36. Ето, ондаје су с њима два сина Вихова, Ахимас Садоков и Јонатан Авигатаров, по њима ми јављајте што год дочујете.

37. И отиде у град Хусаж пријатељ Давидов, и Авесалом дође у Јерусалим.

ГЛАВА 16.

А кад Давид приђе мало преко врха, гле, Сива, момак Мефивостејев, срете га, су два магарца наговарена, на којима бјеше ста хљебова и сто гроздова сухих и сто груга смокава и миех вина.

2. И рече цар Сиви: шта ће ти то? А Сива му рече: магарци су за чежда цареву, да јашу, а хљебови и воће да-

једу момци, а вино да пије ко се умори у пустињи.

3. А цар му рече: а гдје је син твоја господара? Рече Сива цару: ено га, остао је у Јерусалиму, јер рече: данас ће ми дом Израилев вратити царство оца мојега.

4. Тада рече цар Сиви: ево, твоје је све што је било Мефивостејеву. А Сива рече: клањам ти се, да најдем милост пред тобом, царе господару!

5. И дође цар Давид до Ваурима; а гле, изиде оданде један од рода дома Саулова, по имену Симеј, син Гирин, и идући црваше.

6. И бацише се камењем на Давида и на све слуге цара Давида, којему и с десне и с лијеве стране бијаше сав народ и сви јунаци.

7. А Симеј овако говораше псујући: одазиви, одазиви, крвопицо и зликовче!

8. Обрати Господ на тебе све крви дома Саулова, на чије си се место зацарио, и предаде Господ царство у руке Авесалому сину твојему; ето те сада у твојој капи, јер си крвопица.

9. Тада рече цару Ависај син Серујин: за што да исује овај мртви пас цара господара мојега? идем да му скривем главу.

10. Али цар рече: шта је вама да мене, синови Серујини? нека псује; јер му је Господ рекао: псуј Давида. Па ко смије казати: за што тако чиниш?

11. Још рече Давид Ависају и свијем слугама својим: ето, мој син, који је изаша од бедара мојих, тражи душу моју, а како не ће онај син Бенијамини-нов? Оставите га нека псује, јер му је Господ заповједио.

12. Да ако Господ погледа на невољу моју, и врати ми Господ добро за поштво његову данашњу.

13. И тако Давид са својим људима иђаше својим путем; а Симеј иђаше покрај горе према њему једнако псујући и бацајући се камењем на њ, и подижући прах.

14. И дође цар и сав народ што бијаше с њим, уморни, и одмореше се ондаје.

15. А Авесалом и сав народ Израилев дођоше у Јерусалим, и Ахитоел с њим.

16. А кад Хусаж Архијанин пријатељ

Давидов дође к Авесалому, рече Хусаж Авесалому: да живи цар! да живи цар! твој је отац ратник, не ће поћити с народом.

9. Гле, он се је сада сакрио у каку јаму или на друго како мјесто. Па ако у први мах који од оввијех погнути, год чује сваки ће рећи: побједен је народ који приста за Авесаломом.

10. А тада ће најхрабрији, у којих је срце као срце лавово, клонути. Јер сав Израил зна да је твој отац јунак и да су храбри који су с њим.

11. За то ја свијетљем да скршиш к себи све Израилце од Дана до Вирса-веје да их буде као пијеска на мору, на ти главом иди у бој.

12. Тада ћемо поћи на њ, гдје би се роса пада на земљу, да му не остане ни један од свијех људи што су с њим.

13. Ако ли утече у град, сав народ Израилски нека донесе ужа под онај град, па ћемо га свући у потоке, да се ни камен не нађе ондаје.

14. Тада рече Авесалом и сви Израилци: боља је свијет Хусаж Архијани-на него свијет Ахитоелов. Јер Господ бјеше наредно да се разбие свијет Ахитоелов, који бреше бољи, да би Господ навукао зло на Авесалом.

ГЛАВА 17.

Још рече Ахитоел Авесалому: да одберем дванаест тисућа људи, па да идем и тјерам Давида понас.

2. Па ћу га стигнути док је уморан и изнемоглајих руку; и уљамљу га, те ће побјећи сав народ што је с њим, па ћу убити цара самога.

3. И обратићу сав народ к теби; јер за онијем којег тражиш стоји да се сви врате к теби, тада ће се сав народ умирити.

4. И то се учини добро Авесалому и свијем старјешинама Израилевијем.

5. Али рече Авесалом: дозовите и Хусаж Архијанина да чујемо шта ће и он рећи.

6. А кад дође Хусаж к Авесалому, рече му Авесалом говорити: тако и тако рече Ахитоел; хоћемо ли чинити како он рече или не ћемо? нажи ти.

7. А Хусаж рече Авесалому: није добар свијет што је сада свијетовао Ахитоел.

8. Још рече Хусаж: ти знаш ова својега и људе његове да су храбри и да су љута срца као медвједница кад јој

је Ахимас и Јонатан? А жена им рече:

отидоше преко потова. Тако тражиши и непањани вратише се у Јерусалим.

21. А кад отидоше, они изљезоше из студена, и отидоше те јавише цару Давиду, и рекосе му: устаните и приђејте брже преко воде; јер је тако и тако свјетовно Ахитофел на вас.

22. Тада уста Давид и сав народ што бијаше с њим, и приђејоше преко Јордана прије зоре, не оста ни један да не приђе преко Јордана.

23. Ахитофел пак видећи гдје се не учини како он свјетова, оседа својета магарца, па се подиже и отиде кући својој, у свој град, и наредивши за своју кућу објеси се те умрије, и би погребен у гробу оца својета.

24. А Давид дође у Маханјим; Авесалом пак приђе преко Јордана и сав Израел што бијеше с њим.

25. И постави Авесалом Амасу над војском, на мјесто Јоаново; а Амас бреше син некога човјека по имену Итре Израелца, који облеже Авишеу кћер Насову, сестру Серује мајере Јоанове.

26. И стаде у око Израел с Авесалом у земљи Галадору.

27. А кад дође Давид у Маханјим, Совије син Насов из Рава синова Амонових и Махир син Амилор из Додевара и Варемлај од Галада из Гогелима

28. Донесоше постаља и чаша и судова земљаних и шенице и јечма и брашна и превруне и боба и лећа и пржевијек зрна,

29. И меда и масла и оваца и спира краљева; донесоше Давиду и народу што бијеше с њим да једу. Јер говорашу: народ је гладан и уморан и жедан у тој пустињи.

ГЛАВА 18.

И преброји Давид народ што бијаше с њим, и постави им тисућнике и стотинике.

2. И предаде Давид трећину народа Јоану, и трећину Ависају сину Серујину брату Јоанову, и трећину Итају Гецејину. Па онда рече цар народу: и ја ћу њи с нама.

3. Али народ рече: немој ти њи; јер и да побегнемо, не ће марили за то; или да нас пола изгине, не ће ма-

илци сви побеглоше сваки к својој шапору.

18. Авесалом пак бреше подигао себи споменик за житоу у долини царској; јер говораше: немам сина, да се сачува спомен имену мојему. И назва онај споменик својим именом, који се зове мјесто Авесаломово до данашњег дана.

19. Тада рече Ахимас син Садок: да отрчи и однесем глас цару, да га је Господ избавио из руку неприятеља његових.

20. А Јоан му рече: немој данас бити гласник, него ћеш јавити други је син царев погинуо.

21. За тијем рече Јоан Хусију: иди, јави цару што си видео. И поклони се Хусије Јоану, и отрча.

22. А Ахимас син Садок опет рече Јоану: што му драго, да трчим и ја за Хусијем. Рече Јоан: што би трчао, си не, кад немаш добра гласа?

23. *Опет рече:* што му драго, да трчим. Одговори му: а ти трчи. И отрча Ахимас пречик путем, и претече Хусија.

24. А Давид сједаше међу двојим враћима, и стражар изиде на кров од врата, на вид, и подишши очи своје угледа, да а то један човјек трчи.

25. Па повика стражар и јави цару. А цар рече: ако је један, глас носи. И онај иђаше све ближе.

26. По том угледа стражар другога човјека гдје трчи. И повика стражар к врату и рече: ево још један, трчи сак. А цар рече: и он носи глас.

27. И рече стражар: три првога чини ми се као да је трч Ахимаса сина Садокова. Рече цар: добар је човјек, и иде с добрим гласом.

28. Тада повика Ахимас и рече цару: сретно! И поклони се цару лицем до земље, и рече: да је благоден Господ Бог твој, који предаде људе који подигоше руке своје на цара сподара мојега.

29. А цар му рече: је ли здраво дјете Авесалом? Одговори Ахимас: видно сам велику врену, кад Јоан посла саугу царева и мене саугу твојега, али не знам шта бјеше.

30. А цар му рече: уклони се, и стани тамо. И он се уклони, и стаде.

31. Тада, гле, дође Хусије и рече: глас цару господару мојему да те је Господ избавио данас из руку свијех који усташе на те.

32. А цар рече Хусију: је ли здраво дјете Авесалом? А Хусије рече: нека непријатељи господара мојега цара и који год усташу на те зла ради, нека пробу као то дјете.

33. Тада се цар спевесели, и попе се у горуу клијет над вратима, и стаде плакати, а идући говораше: сине мој Авесаломе, сине мој, сине мој Авесаломе! како да сам ја умрио мјесто тебе! Авесаломе сине мој, сине мој!

ГЛАВА 19.

И јавише Јоану: ево цар плаче и тузи за Авесаломом.

2. И побједа онога дана претвори се у жалост свему народу, јер народ чу у онај дан гдје говоре: жали цар сина својега.

3. И народ се у онај дан кријаше удазећи у град као што се крије народ који се стиди кад побегне из боја.

4. А цар покри лице своје; и викаше гласом: сине мој Авесаломе! Авесаломе сине мој, сине мој!

5. Тада уђе Јоан к цару у кућу, и рече: пострамо си данас све сауге своје, које ти данас душу сачуваше, и синова твојим и кћерима твојим и женама твојим и иночама твојим.

6. Јер љубиш оне који мрзе на те, а мршиш на оне који те љубе; јер си показао данас да не мариш за војводе и за сауге; и видим данас да би ти било да смо изгинули.

7. За то устани сада, и изиди и говори лијепо саугама својим; јер заклањем се Господом, ако не изидеш, не ће ни један остати код тебе ову ноћ, и то ће бити горе по те него ли сва зла која су те снамљила од младости твоје до сада.

8. Тада уста цар, и сјде на вратима; и казаше свему народу готорећи: ево, сједи цар на вратима. И дође сав народ пред цара. Али Израелци бјеху побегли, свак у свој шагор.

9. И сав се народ свађаша међу собом по свијем племенима Израелевим; јем говорехи: цар нас је избавио из

руку непријатеља наших, и избавио нас је из руку филистевских; а сада је побједно из земље од Авесалома.

10. Авесалом пак, којег помазасмо за цара над собом, погуби у боју. Сада дакле за што оклијевате те не доведете натраг цара?

11. За то цар Давид посла к Садоку и Авигтару свештеницима и поручи: говорите старјешинама Јудинијем и речите: за што ви да будете пошљедњи који ће цара натраг довести у кућу његову? Јер гонор свегг Израља дође до цара у кућу његову.

12. Ви сте моја браћа, ви сте кост моја и тијело моје. За што бисте дакле били пошљедњи који ће натраг довести цара?

13. Речите и Амаси: нијеси ли кост моја и тијело моје? Бог нека ми учини тако и тако нека дода, ако ми не будеш војвода док си жив на мјесто Јоав.

14. И склопи срца свијех људи од рода Јудина као једнога чојека, те послаше к цару *говорећи*: врати се са свијем случагама својим.

15. И тако се цар врати и дође до Јордана; а Јуда дође до Галгала да срете цара и да га преведе преко Јордана.

16. Похитије и Симеј син Гириин од Венијамина, који бијаше из Ваурима, и свије с људима рода Јудина на срет цару Давиду;

17. И тисну људи бјеше с њим од рода Венијаминова; такођер и Сина слуга дома Саулова с петнаест синова својих и двадесет слуга својих; и пријеђоше преко Јордана пред цара.

18. Претрише и лађу да пренезу чељад цареву и да учине што би му било угодно. А Симеј син Гириин паде пред царем, кад шћаше да пријеђе преко Јордана,

19. И рече цару: не прими ми безаконја, господару мој, и не помиви пакости коју је учинио слуга твој у овај дан кад је цар господар мој изашао из Јерусалима; нека цар не мисли о том.

20. Јер слуга твој видан да је агријешно; и сво дошао сам данас први из свегг дома Јосифова да сретем цара господара својега.

21. Али одговори Ависај син Серујин и рече: еда ли тога ради не ће похити

нути Симеј што је повкао помазаника Господњег?

22. А Давид рече: шта је нама до мене, синови Серујини, те сте ми данас нас противници? зар ће данас погинути ко у Израилу? јер зар не знам да сам данас постао цар над Израилем?

23. И рече цар Симеј: не ћеш погинути. И закле му се цар.

24. Тако и Мефивостеј син Саулов дође цару на срет; он пак не опра нигу својих, ни ти браде своје очешља, ни опра хаљине своје од онога дана кад отиде цар до дана кад се врати с миром.

25. И срете цара кад се враћаше у Јерусалим; и рече му цар: за што не пође са мном, Мефивостеј?

26. А он рече: царе господару мој, превари ме слуга мој; јер слуга твој рече: оседаћу себи магара и узјахаћу га и поћи ћу с царем; јер је хром слуга твој.

27. И он онаде слугу твојегг код господара мојега цара: али је цар гониди што ти је драго.

28. Јер сав дом она мојега бијаху људи који заслужеше смрт пред царем господарем мојим, а ти посади слугу својега међу оне који једу за столом твојим. Па какво имао још право, и како се могу још тужити цару?

29. А цар му рече: шта би ми више говорио? казано сам: ти и Сина подијелите њиву.

30. А Мефивостеј рече цару: нека узме све, кад се цар господар мој вратио на миру у дом свој.

31. И Варзелај од Галгала дође из Ротелима, и пође с царем преко Јордана да га прати преко Јордана.

32. А бјеше Варзелај врло стар, бјеше му осамдесет година, и хрћаше цара док бјеше у Маханајиму; јер бјеше врло богат чојек.

33. И рече цар Варзелају: хајде са мном; ја ћу те хранити код себе у Јерусалиму.

34. Али Варзелај рече цару: колико има вијека мојега, да идем с царем у Јерусалим?

35. Има ми данас осамдесет година; могу ли распознавати добро и зло? могу ли слуга твој кусом разликовати што ће јести и што ће пити? могу ли

јоште слушати глас плећанима и циљачима? и за што би слуга твој још начинао на телоту цару господару мојегу? Мало ће проћи слуга твој преко Јордана с царем; а за што би ми цар тако наплаћно?

37. Неса се слуга твој врати, да умрем у спом граду код гроба оца својега и магере своје. Нето ево, слуга твој Хизаиј, учини њему што ти буде драго.

38. А цар рече: нека иде са мном Хизам; ја ћу му учинити што буде теби драго, и што год замшеш у мене, све ћу ти учинити.

39. И кад пријеђе сав народ преко Јордана и цар пријеђе, цјелова цар Варзелаја и благослови га, и он се врати у мјесто своје.

40. Отуда цар отиде у Галгала, и Хизаиј и Херетеји и Фелетеји и сви Јудејци и благослови га, и он се врати у мјесто своје.

41. А гле, сви људи Израилји дођоше к цару и речеше му: за што те украдоше браћа наша, људи Јудини, и преведоше преко Јордана цара и дом његов и све људе Давидове с њим?

42. А сви људи од Јуде одговорише људима од Израља: јер је цар нама слуга; па што се срдите тога ради? јер смо ли што појели цару? је ли нас даром даривао?

43. Тада одговорише људи од Израља људима од Јуде, и речеше: ми имамо десет дијелова у цара, и Давиду смо више нето ни; за што дакле не мањисте за нас? нијесмо ли ми први гониди да доведемо натраг цара својега? Али беседа људи од Јуде бјеше тврђа од беседе људи од Израља.

ГЛАВА 20.

А ондаје се деси неваљо чојек, по имену Сена син Вихријев, од Венијамина. Он затруби у трубу и рече: ми нећемо дијела с Давидом, ни на шљедства са сином Јесејевијем; свак у свој шатор, о Израилу!

2. Тако сви Израилји одступаше од Давида и отидоше са Савом сином Вихријевим; људи пак од Јуде држаше се цара својега и отпратише га од Јордана до Јерусалима.

3. А кад цар Давид дође у кућу сво-

ју у Јерусалим, узне цар десет жена и четири, које бјеше оставио да му чувају кућу, и метну их у затвор, гдје их хрћаше али не лијегаше с њима, нето осташе затворене до смрти своје и жибљаху као удовице.

4. По том рече цар Амаси: сазови ми људе од Јуде до три дана, и нађи се и ти овајде.

5. И отиде Амоса да сазове народ Јудин; али се забави преко рока који му бјеше одређен.

6. А Давид рече Ависају: сад ће нам Сена син Вихријев чинити горе него Авесалом. Нето узми слуге господара својега, и тови га да не вађе за се којеји тврда град и не умане нам из очју.

7. Тако изидоше за њим људи Јовови, и Херетеји и Фелетеји и сви Јудејци, изидоше из Јерусалима да гоне Саву сина Вихријева.

8. И кад бијаху код великога камена у Гавону, срете их Амоса. А Јов бијаше опасан преко хаљине коју имахеш на себи, и озго бијаше приписао мач уз бедрицу у корицама. И кад пође, мач му испаде.

9. Тада рече Јов Амаси: јеси ли здраво, брате? И дохвати се Јов десном руком својом браде Амаси да га цијелује.

10. А Амоса не узимаше на ум мача, који бијаше Јову у руци; а он га удади њим под лето ребро, и просу му пријева на земљу, те од једнога ударца умрије. По том Јов и Ависај брат његов отидоше у погубу за Савом сином Вихријевим.

11. А један од момака Јоавовијех стаде код њега и рече: ко љуби Јоаву и ко је Давидов, за Јоавом!

12. А Амоса се наљаше у својој крви напред пута. И видени онај чојек гдје се уставља сав народ одлуче Амасу с пута у поље и баци хаљину на њ, кад виде гдје се уставља сваки ко нађе на њ.

13. И кад би уклонен с пута, прођоше сви за Јоавом да гђерају Саву сина Вихријева.

14. И он прође кроз сва плећена Израљева до Авела и до Ветмахе са свијем Виранима, који се окупише те иђаху за њим.

15. И Дошавши онколише га у Авел-

Вет-Маси, и ископаше опеон око града тако да стајку пред зидом; и сав народ што беше с Јоавом навлаиваше да обори зид.

16. Тада видну једна мудра жена из града: чуће, чуће! Кажите Јоаву: приступи овамо да говорим с тобом.

17. А кад он приступи к њој, рече жена: јеси ли ти Јоав? А он рече: јесам. А она рече: послушај ривечи слушнике своје. А он рече: да чујем.

18. А она рече говорећи: од старине се говори: ваља питати у Авелу. И тако се извршиваше.

19. Ја сам један од мирних и вјерних градова у Израилу, а ти хоћеш да затреш град, и то мајку у Израилу. За што хоћеш да прождреш наследство Господње?

20. А Јоав одговори и рече: сачувај Боже! сачувај Боже! не ћу да прождрам ни да раскопам.

21. Није тако; него један из горе Јеремове, по имену Сена син Вихријев, подигао је руку своју на цара Давида; дајте само вага, па ћу отићи од града. А жена рече Јоаву: ево, глава негова баћиће ти се преко зида.

22. И жена отиде к свему народу с мударшћу својом; и одсекеше главу Севи сину Вихријеву, и бацише је Јоаву. А он затруби у трубу, те се разишоше од града свак у свој шатор. А Јоав се врати у Јерусалим к цару.

23. А бијаше Јоав над свом војском Израилевом; а Вонаја син Јодајев бијаше над Херетејима и фелетејима;

24. А Адорам беше над данцима, а Јосефат син Ахмилудов беше паметар; 25. Сеја писар; а Садок и Авиятар свештеници.

26. И Ира Јаиранин беше кнез Давиду.

ГЛАВА 21.

И би глуд за времена Давидова три године засопце; а Господ му рече: то је са Саула и с дома његова крвничкога, што погуби Гаваољана.

2. Тада цар сазва Гаваољане, и говори им. А Гаваољани не бјеху од синова Израилевих, него остатак од Амореја, којима се бјеху заклали синови Израилеви, али Саула гледаше да

их побие ревнојући за синове Израилеке и Јудине.

3. И рече Давид Гаваољанима: шта да вам учиним и чак да вас намириш, да благословите достояње Господње?

4. А Гаваољани му рекосше: не тражимо ни сребра ни злата од Саула или од дома његова, нити да се ко погуби у Израилу. А он рече: шта дакле велите да вам учиним?

5. Тада рекосше цару: ко нас је потриво и радмо да нас истреби, да нас не оуде никуда у међана Израилевих,

6. Од његових синова нека нам се да седам људи да их објесимо Господу у Гаваји Саула избраника Господњег. И рече цар: ја ћу дати.

7. Али цар поштеде Меоивостоја сина Јонатана сина Саулова ради заклатве Господње, која би међу њима, међу Давидом и Јонатаном сином Сауловим.

8. И узе цар два сина Ресесе кћери Ајне, које роди Саулу, Армоница и Мефибостоја, и пет синова Михале кћери Саулове, које роди Арику сину Варселаја Меолаљанина.

9. И даде их у руке Гаваољанима, а они их објесисе на гори пред Господом; и сва седморица погибосше заједно; а бипе убијени пријех дана жетве, у почетку јечмене жетве.

10. А Ресва кћи Ајна узе врећу, и прострије по стијени у почетку жетве докле не паде на њих дажд с неба, и не дадијаше птицама небеским да падају на њих дању ни звијерима пољским ноћу.

11. И јавише Давиду шта учини Ресва кћи Ајна, ноћас Саулова.

12. И Давид отиде те узе кости Саулове и кости Јонатана сина његова од грађана у Јавису Галадону, који их бијаху украли с улице Вет-Салеа, гдје их објесисе филистеји кад убише филистеји Саула на Гелбуји.

13. И однесе одавде кости Саулове и кости Јонатана сина његова, па скипише и кости објесенијех.

14. И потребаше их с костима Сауловим и Јонатаном сина његова у земљи Венијаминој у Сили у гробу Киса оца његова, и учинише све како заповједи цар. Тако се последије тога умилостиви Господ земљи.

8. Затресе се и поколеба се земља, темелји небесина задрамаше се и пожегрише се, јер се он разгљери.

9. Подиже се дим из ноздара његових и из уста његових огњ који прождире, живо угљевље одскакаше од њих.

10. Сави небеса и сиђе; а мрак бијаше под ногама његовим.

11. И сјде на херувима и полегје, и показа се на крилима вјетринем.

12. Од мрака начини око себе шатор, од мрачних вода, облага ваздушних.

13. Од сјенава пред њим гораше живо угљевље.

14. Затрије с небеса Господ, и вишњи пути глас свој.

15. Пустн стријасе своје, и разметну их; муње, и разасу их.

16. Показах се дубине морске, и открише се темелји васиденој од пријетве Господње, од дихања Духа из ноздара његових.

17. Тада пружи с висине руку и ухвати ме, извуче ме из воде велике.

18. Избави ме од непријатеља мојих синова и од мојих ненавидника, кад бијаху јачи од мене.

19. Устах на ме у дан невоље моје, али ми Господ би потпора.

20. Изведе ме на пространо мјесто, избави ме, јер сам му мио.

21. Даде ми Господ по правди мојој, по чистој руци мојих дјавља ме.

22. Јер се држах путова Господњих, и не одметнух се Бога својега.

23. Нето су сви закони његови придржаван од себе.

24. И бих му вјеран, и чуваш се од безаконја својега.

25. Даде ми Господ по правди мојој, по чистој мојој пред очима његовима.

26. Са светима поступах свето, с човјеком вјернијем вјерно;

27. С чистјем чисто поступах, а с неваљалијем насупрот нему.

28. Јер помажех народу невољном, а на поносите спунташ очи своје и показивани их.

29. Ти си видјело моје, Господе; и Господ просветљује таму моју.

30. С тобом разбирах војску, с Богом својим скачех преко зида.

15. И наста опеат рат између Филистеја и Израила, и Давид отиде са саугама својим, и бише се с филистејана тако да Давид суга.

16. Тада Јези-венов, који бијаше од синова Равајевих, и у кошуљу му бјеш три ста сивага мједи, и имаше ново оружје, шапаше да убије Давида.

17. Али му поможе Ависај син Серујин, и удари филистејана и уби га. Тада се заклаше људи Давидови рекавши му: не ћеш више ићи с нама у бој да не угасиш видјела Израилева.

18. Послије тога наста опеат рат с филистејана у Гову; и тада Синехи Хусајанин уби Сава, који бијаше од синова Равајевих.

19. И опеат наста други рат у Гову с филистејима; и тада Елханан син Јаре-Орегимов Витлејемац уби брата Голјата Гетејина, којегу колџаца бјеш као вратило.

20. И опеат наста рат у Гагу, гдје бијаше један чоуек врло висока, који имахше по шест прста на рукама и на ногама, свега двадесет и четри, и он бијаше такође рода Равајева.

21. И ружаше Израила, те га уби Јонатан син Сава брата Давидова.

22. Та четворица бијаху синови истога Раваја из Гаги, и погубише од руке Давидове и од руке сауга његових.

ГЛАВА 22.

И изговори Давид Господу ријечи оне преске, кад га избави Господ из руке свих непријатеља његових и из руке Саудове;

2. И рече: Господ је моја стијена и град мој и избавитељ мој.

3. Бог је стијена моја, у њета ћу се уздати, шити мој и рог спасења мојега.

4. Призивањем Господа, којегу ваља хвалити, и опраштам се непријатеља својих.

5. Јер обузеше ме смртни болови, поточи неваљалијех људи упалише ме.

6. Болови гробни опколише ме, стегоше ме замке смртне.

7. У треску својој призвах Господа, и к Богу својега повихах; он чу из двора својега глас мој, и вика моја дође му до ушију.

31. Пут је Божји вјерап, ријеч Господња чиста. Он је шити сјемеа који се уздају у њ.

32. Јер ко је Бог осим Господа? и ко је слична осим Бога нашега.

33. Бог је крпелост моја и сила моја, и чини да ми је пут без мане.

34. Даје ми ноге као у једена, и не висине моје ставља ме.

35. Ули руке моје боју, те ломе лук мједени мишице моје.

36. Ти ми дајеш шити спасења својег, и милост твоја чини ме велика.

37. Шириш кораке моје по да многа, те се не омичу глењиви моји.

38. Терам непријатеље своје, и потирих их, и не враћах се докле их не истребиш.

39. И истребујем их, и обарам их да не могу устати, него падају под ноге моје.

40. Јер ме ти опасујеш снагом за бој; који устану на ме, обараш их под моје.

41. Непријатеља мојих плећи ти ми обраћаш, и потирих ненавиднице своје.

42. Обвиру се, али нема помагача; *вици* ка Господу, али их не саушча.

43. Сатрем их као прах земаљски, као блато по улицима газим их и размећем.

44. Ти ме избављаш од буне народа мојега, чунаш ме да сам глава народа; народ којег не познавах слави ми.

45. Туђини ласкају ми, чујући повошавају ми се.

46. Туђини блмјесе, дршћу у градовима својим.

47. Жив је Господ, и да је благословена ствјена моја. Да се узвиси Бог, ствјена спасења мојега,

48. Бог, који ми даје освету, и повошава ми народе,

49. Који ме изводи из непријатеља мојих, и подиже ме над оне који устају на ме, и од човека жестова избавља ме.

50. Тога ради хвалим те, Господе, по народима, и појем имену твојему,

51. Који славио избављаш цара својег, и чиниш милост помазанику својему Давиду и сјемени његову до вјекна.

ГЛАВА 23.

А ово су пошљедње ријечи Давидове: Рече Давид син Јесејев, рече човјек

долио воде да пијем из студенца Виталемскога што је код врата!

16. Тада она три јунака продријеше кроз ово Филистејски, и захватише воде из студенца Виталемскога што је код врата, и донесоше и дадоше Давиду; али он је не хте пићи, него је проиш пред Господом;

17. И рече: не дај Боже да бих то учинио. Није ли то крв овјех људи, који не марши за живот свој идоше. И не хте пићи. То учинише ова три јунака.

18. И Ависај брат Јоавов син Серујин бјеше први између тројице; он махну копљем својим на три стотине, и поби их, и прослави се међу тројицом.

19. Између те тројице бјеше најслабанији, и поста им поглавар; али оне тројице не стиге.

20. И Венаја син Јодајев, син човјек-ка јунака, велика дјелима, из Кавсеј-ла; он погуби два јунака Моавска, и синшав уби лава у јами ка бјеше спнјег.

21. Он уби и једнога Мисирца, знагачовјек; имаше Мисирца копље у руци, а он изиде на њ са штаном, и истржа Мисирцу копље из руке, и уби га његовицима копљем.

22. То учини Венаја син Јодајев, и би славан међу ова три јунака.

23. Бјеше најслабанији између тројицеторице, али оне тројице не стиге; и Давид га постави над пратиоцима својим.

24. Асидо брат Јоавов бјеше међу тридесеторицом, а то бјеше: Елханан син Додохов из Виталемска.

25. Сама Арођанин, Елика Арођанин, Гекоранин,

26. Хелис Фалђанин, Пра син Икисов Хусаланин,

27. Авифејер Анагођанин, Мелунеј Хусаланин,

28. Салмон Ахопанин, Марај Нето-фађанин,

29. Хелс син Вашип Нетофађанин, Итај син Ривејев из Гаваје синова Венијаминових,

30. Венаја Пирагођанин, Идај из долине Гаса,

31. Авил-Алмон Арваланин, Азмавет Варумђанин.

32. Елијана Салвођанин, Јонатан од синова Јасинових,

33. Сама Араранин, Ахијам син Сараров Араранин,

34. Елифелет, син Асвеја Махађанин, Елијам син Ахитофела Гилођанин,

35. Есрај Каримлац, Фареј Арвађанин,

36. Игал син Наганов из Сове, Банија од Гада,

37. Селек Амонац, Нареј Вирођанин који пошаше оружје Јоаву сину Серујину,

38. Ира Јетранин, Гарив Јетранин,

39. Урија Хетејин; свега тридесет и седам.

ГЛАВА 24.

А Господ се олет разљезви на Израиља, и надражи Давида на вих говорећи: хајде изброј Израиља и Јуду.

2. И рече цар Јоаву, војводи свом: прођи по свјетем племенима Израиљевјем од Дана до Вирсавеје, и избројте народ; да знам колико има народа.

3. А Јоав рече цару: нека дода Господ Бог твој к народу колико га је сад још сто пута толико, и да цар господар мој види својим очима; али за што цар господар мој хоће то?

4. Али ријеч царева би јача од Јоавна и војвода; и отиде Јоав и војводе од цара да преброје народ Израиљев.

5. И прешавши преко Јордана стадоше у око у Аронру, с десне стране града, који је на средини потока Гадова, и код Јазира.

6. По том дођоше у Гада, и у дољу земљу Одемју, а одагале отидоше у Дан-Јан и у околину Сидонску.

7. По том дођоше до града Тира и у све градове Јевејске и Хананејске; и отидоше на јужну страну Јудину у Вирсавеју.

8. И обинавши сну земљу вратише се у Јерусалим послатије девет мјесеци и двадесет дана.

9. И Јоав даде цару број приписаногатог народа: и бјеше од Израиља осам стотина тисућа људи за војску који махашу мачем, а људи од Јуде пет стотина тисућа.

10. Тада Давид даде тавну у срце, што преброји народ; и рече Давид Господу: сагријешних веома што то урадиш. Али, Господе, узми безаконје слуге својег, јер веома људо радих.

11. А кад Давид уста у јутру, дође се рука твоја обрати на мене и на дом ријеч Господња Гаду пророку, који бијаше Давиду видјелац, и рече:
12. Иди и кажи Давиду: овако вели Господ: троје ти дајем, избори једно да ти учини.
13. И дође Гаду у Давиду, и каза му говорећи: хоћеш ли да буде седам гледијех година у земљи твојој, или да брешки три месеца од непријатеља својих и они да те гоне, или да буде три дана помор у твојој земљи? Сади промисли и гледај шта ћу одговорити ономе који ме је послао.
14. А Давид рече Гаду: у тјескоби сам љутој; али нека западнемо Господу у руке, јер је милост његова велика; а људима да не западнемо у руке.
15. И тако пусти Господ помор на Израјла од јутра до одређенога времена, и помирије народа од Дана до Вирсавеје седамдесет тисућа људи.
16. А кад аишео пружи руку своју на Јерусалим да га убија, сажали се Господу са зла, и рече аишеалу који убијаше народ: доста, слуга твој. А аишео Господњи бијаше код гумна Орне Јевусејина.
17. А Давид кад виде аишеала гдје бије народ, проговори и рече Господу: ево, ја сам згријешо, ја сам зло учинио, а те овде шта су учиниле? нека

ПРВА КЊИГА О ЦАРЕВИМА

КОЈА СЕ ЗОВЕ И ТРЕЋА КЊИГА О ЦАРЕВИМА.

ГЛАВА 1.

1. А цар Давид остарје и би врхенит, и колико га покриваху хаљинама не могаше се загријати.
2. Тада му рекосе слуге његове: нека потраже цару господару напелу младау Ајевуку, па она нека стоји пред царем и двоји га, и на врлиу нека му снава, да се загријева цар господар наш.
3. И потражише лијену Ајевуку по свијем крајинама Израјљским, и нађоше Ависагу Сунамку, те је доведоше цару.
4. А та Ајевука бијаше врло лијепа,

- и двораше цара и служаше му; али је цар не позна.
5. А Адонија син Авитин подиже се говорећи: ја ћу бити цар. И набави себи кола и коњика, и педесет људи који трчаху пред њим.
6. И отац га нигда не назара, нити му рече: за што радни тако? А он беше врло лијеп, и мати га роди иза Авесадома.
7. И договараше се с Јоавом сином Серујиним и с Авигатаром свештеником, који помагаху Адонији.
8. Али Садок свештеник и Венаја син Јодајев и Натан пророк и Семеј и

- Реј и јуваци Давидови не присташе та на пророка. И он ступиши пред цара поклони се цару лицем до земље.
9. Тада наказа Адонија оваца и волова и угојене стове код камена Зосеја, који је код извора Рогла, и позва сну браћу своју, синове царева, и све људе од Јуде, слуге царева;
10. Али ни позва Натана пророка, ни Венаје, ни осталијех јунака, ни Соломуну брата Давида.
11. Тада рече Натан Витсавеји матери Соломуновој говорећи: јеси ли чула да се зацари Адонија син Агитин? а господар наш Давид не зна.
12. Нево сада хајде, ја ћу те свестогвати како ћеш изабавити душу своју и душу сина својега Соломуна.
13. Хајде, отиди к цару Давиду и реци му: нијеси ли се ти, господару мој цару, заклео слушати своју говорећу: Соломун син твој биће цар послије мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем? За што се заклео зацари Адонија?
14. И гле, док ти још будеш ондје говорећи с царем, ја ћу доћи за тобом, о догинућу твоје ријечи.
15. И тако уђе Витсавеја к цару у клицу. А цар бијаше врло стар; и Авигата Сунамка двораше га.
16. И савиши се Витсавеја поклони се цару; а цар јој рече: шта ћеш?
17. А она му рече: господару мој, ти си се заклео Господу Богом својим слушати својој: Соломун син твој биће цар послије мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем.
18. А сада ево Адонија се зацари, а ти, господару мој цару, и не знаш.
19. Наказа је волова и угојене стове и оваца много, и позвао све синове царева, и Авигатара свештеника и Јоана војводу; а Соломуну слуге твојега није позвао.
20. Сада, царе господару мој, очи су света Израјла упрте у тебе, да им кажеш ко ће сјести на пријестолу твој, господару мој цару, послије тебе.
21. Иначе кад господар мој цар почини код отаца својих, бићемо ја и син мој Соломун криви.
22. И гле, док она још говораше цару, дође пророк Натан.
23. И јавише цару говорећи: ево На-
- тана пророка. И он ступиши пред цара поклони се цару лицем до земље.
24. И рече Натан: царе, господару мој, јеси ли ти казао: Адонија ће бити цар послије мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем?
25. Јер отиде данас и наказа волова и угојене стове и оваца много, и позва све синове царева и војводе и Авигатара свештеника; и ево једу и пљу с њим, и говоре: да живи цар Адонија!
26. Мене пак, слуге твојега, не позва, ни Садока свештеника, ни Венаје сина Јодајева, ни Соломуну слуге твојега.
27. Је ли то цар господар мој нарекао? не казва слугу својему ко ће сједјети на пријестолу мојега цара послије њега.
28. А цар Давид одговори и рече: зовите ми Витсавеју. И она дође пред цара, и стаде пред царем.
29. Тада се закле цар говорећи: тако да је жив Господ, који је изабавио душу моју од сваке невоље,
30. Како сам ти се заклео Господу Богом Израјљским рекавши: Соломун син твој биће цар послије мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем мјесто мене, тако ћу учинити данас.
31. Тада Витсавеја сави се лицем до земље и поклони се цару, па рече: да живи господар мој цар Давид до вијека!
32. По том рече цар Давид: зовите ми Садока свештеника и Натана пророка и Венају сина Јодајева. И они дођоше пред цара.
33. А цар им рече: узмите са собом слуге господара својега, и посадите Соломуну сина мојега на моју мању и одведите га до Гиона;
34. И нека га ондје Садок свештеник и Натан пророк помажу за цара над Израјљем, и заграбите у трубу и реците: да живи цар Соломун!
35. По том се вратите за њим, и он нека дође и сједи на пријестолу мој и царије мјесто мене, јер сам њега одредио да буде вођ Израјла и Јуди.
36. А Венаја син Јодајев одговори цару и рече: амин! нека тако рече Господ Бог господара мојега цара.
37. Како је Господ био с господарем мојим царем тако нека буде и са Соломуном, и нека подигне пријестолу